

Arrest

nr. 72 389 van 21 december 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 12 oktober 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 september 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 29 november 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 december 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat F. DE MONT en van attaché B. DIERICKX, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Kameroense nationaliteit te bezitten, tot de Bayangi tribe te behoren en protestant te zijn. U bent geboren in Mamfé op 3 januari 1986.

U groeide op in Mamfé en verhuisde na uw secundaire school naar Yaoundé waar u bij uw oom ging wonen. Op school nam u op 14 mei 2003 uw klasgenoot (T.N.) vast toen hij ging slapen. U werd geslagen en naar de politie gebracht. U zat één dag vast wegens uw homoseksuele geaardheid. De dag nadien kwam u vrij door de hulp van uw oom en deze verwittigde uw ouders en u moest terug naar Mamfé. U kon niet in uw 'familiecompound' terecht en zocht onderdak in de kerk. Daar kon u ook niet terecht, omdat ze eveneens homoseksualiteit verwerpen. Daarop ging u in een kapsalon slapen. De kapper (O.C.) leidde u op en u ging aan de slag als kapper. U huurde een huis in Mamfé in de straat

waar het kapsalon gelegen was. In mei 2008 leerde u (A.E.P.) kennen in het kapsalon waar u werkte. In januari gingen jullie een homoseksuele relatie met elkaar aan. Op 5 november 2010 brak een groep mensen de deur van het 'Chicken Palo Motel' – waar u en (A.E.P.) verbleven – in. Jullie werden door de massa geslagen en even later kwam de politie tussenbeide. U werd gescheiden van (A.E.P.) en werd naar het politiekantoor gebracht waar u gefolterd werd. Op 30 november 2010 moest u een emmer met urine leegmaken en (Et.G.) – die uw ontsnapping regelde – wachtte u op. Op 13 december 2010 verliet u Kameroen per vliegtuig. U kwam op 14 december 2010 in België toe waar u diezelfde dag een asielaanvraag indiende. Op 8 februari 2011 kreeg u van (Et.G.), een werkracht van (A.E.P.) en de man die u uit de cel bevrijdde, te horen dat (P.) op 10 november 2010 overleden was en dat hijzelf ook op de vlucht was.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen onvoldoende gegevens of elementen hebt aangehaald waaruit blijkt dat u uw land heeft verlaten uit een 'gegronde vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève of uit een 'reëel risico op lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming of dat u zich kan beroepen op bedoelde vrees of risico in geval van een eventuele terugkeer naar uw land.

U verklaarde uw land van herkomst te zijn ontvlucht, omdat u vervolging vreest omwille van uw homoseksuele geaardheid, maar volgende bedenkingen kunnen hierbij worden gemaakt.

Ten eerste kunnen ernstige bedenkingen gemaakt worden bij uw beweerde homoseksuele relatie met (A.E.P.).

U gaf eerst aan dat u (A.E.P.) sinds **1992** kent. Later corrigeerde u deze datum naar **2002** en nog later gaf u aan dat u (A.E.P.) sinds **2008** kent (gehoor CGVS, p.3). U gaf aan dat jullie sinds januari 2009 uitgingen en dat jullie toen ook een homoseksuele relatie aangingen (gehoor CGVS, p.3). Toen u verder gevraagd werd wat de namen van de ouders van uw partner (A.E.P.) zijn, gaf u ontwijkend aan dat hij een slechte relatie had met zijn ouders en er nooit iets over wou zeggen (gehoor CGVS, p.5). Ook toen u gevraagd werd of de ouders van (A.E.P.) wisten of hun zoon homoseksueel is, gaf u eerst aan dat hij er niets over vertelde en later dat u het probeerde te vragen, maar dat hij er niet over sprak (gehoor CGVS, p.13). Toen u gevraagd werd of u de eerste partner van (A.E.P.) was, gaf u – na lang nadenken – aan dat hij nooit over zijn leven sprak. Later stelde u uw antwoord bij door te stellen dat hij uitging met vrouwen. Toen u gevraagd werd of (A.E.P.) ook relaties had met vrouwen gaf u zelfs aan dat hij relaties had met vele vrouwen, maar u kende geen enkele van zijn ex-partners van naam (gehoor CGVS, p.13). U verklaarde verder dat uw partner (A.E.P.) op **8 februari 2011** overleed. U gaf aan dat u dit vernam toen u op 8 februari 2011 telefonisch contact had met (Et. G.), de man die werknemer was bij (A.E.P.) én die u hielp uw land te verlaten (gehoor CGVS, p.4). Later gaf u echter aan dat u de dag na uw interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (dd. 1 februari 2011) van (Et. G.) vernam dat uw partner (A.E.P.) overleden was (gehoor CGVS, p.5). Toen de dossierbehandelaar u confronteerde met het feit dat het onmogelijk is dat u op **2 februari 2011** vernam dat uw partner (A.E.P.) op **8 februari 2011** overleed, wijzigde u opnieuw uw verklaringen en gaf u aan dat u op **8 februari 2011** vernam dat (A.E.P.) overleden was (gehoor CGVS, p.5). Toen u – na bovenstaande incoherenties – nogmaals gevraagd werd wanneer uw partner (A.E.P.) juist overleed, gaf u eerst aan dat hij onmiddellijk in het ziekenhuis overleed. Nadien trachtte u tot tweemaal toe uw verklaring bij te stellen en gaf u eerst onvolledig aan dat hij "één week nadat u..." en later "de maand wanneer u..." overleed (gehoor CGVS, p.5). Toen u daarop nogmaals gevraagd werd wanneer uw partner (A.E.P.) juist overleed, hulde u zich in stilzwijgen. Toen u de vraag een vierde maal gesteld werd, gaf u vaag aan dat hij **de tiende** overleed. Toen u daarop gevraagd werd in welke maand hij overleed, gaf u vaag aan dat het in **die maand** was. Toen de vraag herhaald werd, gaf u eerst aan dat het in **december** was en nadien wijzigde u opnieuw uw antwoord door te stellen dat het in **oktober** was (gehoor CGVS, p.5). Niet alleen blijkt uit bovenstaande dat u verschillende malen de overlijdensdatum van uw partner te veranderde, men kan eveneens vaststellen dat uw laatste verklaring betreffende de overlijdensdatum van uw partner (A.E.P.) (met name **oktober 2010**) onmogelijk is daar u later verklaarde dat u op **5 november 2010** betrappt werd toen met (A.E.P.) samen was in een motel (gehoor CGVS, p.11).

Bovenstaande vage verklaringen en onwetendheden maken uw relatie met (A.E.P.) ongeloofwaardig en ondermijnen de geloofwaardigheid van uw homoseksuele geaardheid.

Vervolgens blijkt ook uw kennis van de leefwereld van homoseksuelen in uw land van herkomst quasi onbestaand te zijn.

Toen u gevraagd werd of er ontmoetingsplaatsen voor homoseksuelen in Kameroen zijn, gaf u aan dat u hoorde dat deze bestonden in grote steden (gehoor CGVS, p.17). Toen u daarop gevraagd werd of er in Yaoundé bestonden, gaf u aan van niet (gehoor CGVS, p.17). Toen u erop gewezen werd dat enkele jaren geleden de politie in Yaoundé binnenviel in een bar en meer dan 10 oppakte omdat ze verdacht werden van homoseksueel te zijn en u gevraagd werd naar de naam van die club, gaf u aan dat u het

niet wist en dat u dacht dat u toen niet in Yaoundé woonde (gehoor CGVS, p.17). Toen u erop gewezen werd dat dit voorval de media in Kameroen haalde, gaf u aan dat u het nieuws niet vaak volgde. U kende ook geen van de arrestanten bij naam (gehoor CGVS, p.17 en administratief dossier). Toen u gevraagd werd hoe je in Kameroen personen met dezelfde geaardheid kan vinden of ontmoeten, gaf u aan dat u het niet weet en er geen informatie over hebt. U gaf aan dat u het niet zag in het openbaar, want dat het een probleem zou zijn (gehoor CGVS, p.17). Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier werd gevoegd, blijkt dat er wel degelijk bepaalde clubs bestaan waar homoseksuelen elkaar ontmoeten. Toen u verder gevraagd werd of u in Kameroen naar een organisatie ging die opkomt voor de rechten van homoseksuelen, gaf u aan dat u er van hoorde, maar dat u het niet weet (gehoor CGVS, p.18). U liet na om naar zulke organisatie te stappen en kon ook geen zulke organisatie bij naam noemen (gehoor CGVS, p.17). Nochtans blijkt dat er minstens één organisatie bestaat in Kameroen die opkomt voor de rechten van homoseksuelen in Kameroen (zie administratief dossier). Toen u gevraagd werd of u – buiten uw partner Ayuk Eta Peter – homoseksuele vrienden of kennissen had, gaf u aan dat u niemand anders kende die homoseksueel is (gehoor CGVS, p.18). Toen u verder werd gevraagd of u andere homoseksuelen kende die omwille van hun homoseksualiteit problemen kenden in Kameroen, gaf u aan dat u er van hoorde (gehoor CGVS, p.18). U kon echter geen enkel specifiek geval aanhalen (gehoor CGVS, p.18). Ook toen u enkele concrete voorbeelden gegeven werden die de Kameroense pers haalden, gaf u aan dat u er nooit van hoorde (gehoor CGVS, p.18). Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier werd gevoegd, blijkt dat er in 2006 heel wat artikelen in de Kameroense media verschenen over homoseksuelen die omwille van hun homoseksualiteit problemen kenden in Kameroen.

Tevens gaf u aan geen bekende Kameroeners te kennen die een homoseksuele geaardheid hebben of die ervan verdacht werden (gehoor CGVS, p.18). Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier werd gevoegd, blijkt dat er heel wat media een lijst met foto's en namen van zogezegde homoseksuele politiciers, zakenmannen en muzikanten publiceerden. Men kan verwachten dat iemand met een homoseksuele geaardheid minstens op de hoogte is van het bestaan van deze lijst en enkele namen die op de lijst voorkomen kan geven. Er dient te worden opgemerkt dat uw kennis betreffende de leefwereld van homoseksuelen in uw land van herkomst beperkt is.

Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen kan dan ook geen geloof gehecht worden aan uw beweerde homoseksuele geaardheid en relatie met (A.E.P.) zodat evenmin geloof kan gehecht worden aan de vervolgingsfeiten die u aanhaalt als gevolg van uw voorgehouden geaardheid.

Betreffende uw beweerde vervolging legde u overigens nog een aantal vage en bedenkelijke verklaringen af die van aard zijn de reeds aangetaste geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder te ondermijnen.

Zo verklaarde u tijdens het interview met het CGVS (dd. 12 juli 2011, p.10) dat u een eerste maal omwille van homoseksuele handelingen met een klasgenoot gearresteerd werd door de autoriteiten te Yaoundé op 12 mei 2003, terwijl u dit voorval in de vragenlijst van het CGVS (die u op 14 maart 2011 invulde) niet vermeldde. Toen u hierop gewezen werd, gaf u aan dat men u vroeg of u een probleem kende in Yaoundé en dat u aangaf dat men u arresteerde (gehoor CGVS, p.10). Van deze verklaring is echter niets terug te vinden in de vragenlijst van het CGVS die u op 14 maart 2011 invulde, die nadien voor u werd voorgelezen en die door werd ondertekend ter goedkeuring (zie administratief dossier). Bovendien werd u in de vragenlijst van het CGVS die u op 14 maart 2011 invulde, uitdrukkelijk gevraagd of u ooit gearresteerd werd [...], een vraag waarop u niet aangaf dat u door de autoriteiten te Yaoundé op 12 mei 2003 gearresteerd werd (zie vragenlijst van het CGVS, dd. 14 maart 2011, vraag 3.1). Van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor haar leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van haar asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, wat niet het geval is en dusdanig de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder ondermijnt.

U verklaarde verder dat u samen met (A.E.P.) op 5 november 2010 betrappt werd in een motel. U gaf aan dat de aanvallers mensen waren bij wie (A.E.P.) schulden had (gehoor CGVS, p.11). Toen u gevraagd werd wie deze mensen waren, gaf u vaag aan dat het mensen waren en u niet meer in de buurt kwam. Toen de vraag herhaald werd, gaf u aan dat u de namen van de personen die jullie betrapten niet kent (gehoor CGVS, p.12). Deze onwetendheid is bevreemdend, daar u wél weet dat deze mensen schuldeisers van (A.E.P.) zijn.

Verder gaf u aan dat u van 5 november 2010 tot **30 november 2010** opgesloten zat in de cel en dat u toen vrijgelaten werd (gehoor CGVS, p.14). In de vragenlijst van het CGVS (die u op 14 maart 2011 invulde) gaf u echter aan dat u op **30 december 2010** kon ontsnappen uit de cel (zie administratief dossier). Bovenstaande inconsistentie betreffende zulk essentieel element in uw asielrelaas ondermijnt

verder de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Bovendien gaf u aan dat er tijdens uw gevangenschap andere mensen in uw cel zaten, maar buiten 'Rambo' kon u geen enkele celgenoot noemen. U wist evenmin waarom uw celgenoten opgesloten zaten (gehoor CGVS, p.15). Men kan verwachten dat men preciezere herinneringen overhoudt aan uw detentieperiode. Bovenstaande inconsistente verklaringen en onwetendheden ondermijnen verder de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Bovendien kunnen een aantal bedenkingen worden geformuleerd bij uw 'vrees voor vervolging'.

U verklaarde dat u vanuit België contact had met (Eg. M.) en dat u haar vroeg om uw geboorteakte op te sturen. Toen u gevraagd werd of ze u ook iets vertelde betreffende de problemen die u in Kameroen kende, gaf u aan dat ze enkel de brief zond (zie administratief dossier) en dat u haar vroeg naar het welzijn van uw zus (gehoor CGVS, p.7). Verder trachtte u niemand te contacteren vanuit België. Toen u gevraagd werd waarom u niet trachtte om uw partner (A.E.P.) te contacteren, gaf u aarzelend aan dat (Et. G.) u vertelde dat hij overleden was (gehoor CGVS, p.7). Toen de dossierbehandelaar u erop wees dat u dit pas vernam nadat u reeds twee maanden in België was, gaf u aan dat u de opmerking niet begreep. Toen u daarop verduidelijkt werd dat het vreemd is dat u uw partner niet trachtte te contacteren in de twee maanden dat u in België vertoefde en u nog onwetend was betreffende zijn overlijden, gaf u ontwijkend aan dat u pas in februari 2011 vernam dat uw partner overleden was (gehoor CGVS, p.7-8). Toen daarop de vraag nogmaals herhaald werd, gaf u aan dat uw partner toen in het ziekenhuis lag en dat (Et. G.) zei dat het goed ging met hem (gehoor CGVS, p.8). Dit is geen afdoende verklaring om u niet over de nasleep van uw problemen te informeren bij uw contactpersonen in Kameroen, daar dit van een kandidaat-vluchteling redelijkerwijze kan worden verwacht wanneer hij contact opneemt met personen in zijn land van oorsprong. Dat u hebt nagelaten dit te doen, doet verder afbreuk aan de ernst van uw voorgehouden vrees voor vervolging.

Gelet op bovenstaande vaststellingen maakt u de oorzaak van uw problemen niet aannemelijk en kan bijgevolg geen geloof gehecht worden aan de door u beweerde vrees voor vervolging of een reëel risico op lijden van ernstige schade. Er dient eveneens te worden vastgesteld dat u geen 'reëel risico op lijden van ernstige schade', zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, loopt of dat u zich kan beroepen op bedoelde vrees of risico in geval van een eventuele terugkeer naar uw land.

U legde een geboortecertificaat (N°99/86) voor, maar bij dit document dient te worden opgemerkt dat het er sterk op lijkt dat het een origineel witte achtergrond betreft die bruin werd gemaakt door er een substantie over te gieten. Toen de dossierbehandelaar u met deze vaststelling confronteerde, gaf u toen dat het inderdaad wit is en dat het niet het originele document is (gehoor CGVS, p.8). Er kunnen dan ook vragen gesteld worden bij de bewijswaarde van dit document voor wat betreft uw identiteit. Verder legde u een handgeschreven brief van uw zus (Me.) voor waarin ze heeft vermeld dat ze problemen kende omwille van het probleem dat u kende in Kameroen. De brief van uw zus kan echter bezwaarlijk als een objectieve bron worden beschouwd omwille van de nauwe band. Verder legde u enkele foto's neer waarop u te zien bent op de 'Gay Pride' te Brussel. Om enige bewijskracht te hebben, dienen de door u voorgelegde stukken te worden ondersteund door consistente en geloofwaardige verklaringen, wat in casu echter niet het geval is. Verder legde u enkele uitnodigingen neer van evenementen in Brussel die zich tot homoseksuelen richten, maar betreffende deze documenten kan eveneens opgemerkt worden dat ze de geloofwaardigheid van uw asielrelaas niet herstellen. Tenslotte legde u een internetartikel neer, maar dit betreft enkel een algemene resolutie tegen homofobie en toont uw persoonlijke problemen niet aan. U legde geen documenten voor waaruit uw reisweg moet blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 1, A, (2) van de Conventie van Genève en artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet).

Inzake de datum waarop hij P. leerde kennen betoogt hij de vraag door de stress die gepaard gaat met het interview bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) niet goed te hebben begrepen, waardoor hij eerst aanhaalde dat hij P. kende van in 1992 en 2002, alvorens zich te herpakken en correct aan te geven dat hij deze kende sedert 2008. Dit is een loutere verspreking. Verzoeker was in 1992 slechts zes jaar, wat er op duidt dat het om een vergissing gaat.

De informatie die verzoeker gaf over de datum van het overlijden van P. was niet verkeerd. Zij was, mede door de onduidelijke vraagstelling, wel verward en werd waarschijnlijk mis begrepen door de interviewer. Verzoeker vernam op 8 februari 2011 dat P. is gestorven van Et. G. Hij had met deze

persoon ook reeds vlak na zijn aankomst in België contact, op 14 december 2010. Op dat ogenblik heeft G. gelogen om hem geen stress te bezorgen. De echte toedracht van de situatie, met name dat P. reeds enkele dagen na het voorval in het motel en in november 2010 overleed, werd slechts op 8 februari 2011 aan verzoeker meegedeeld. Verzoeker kent de precieze datum van het overlijden van P. nog steeds niet. Hij weet dat deze enkele dagen na het incident overleed. De precieze datum maakt voor hem geen verschil. Hij beseft dat zijn vriendje is overleden en dat verlies dient hij te verwerken. Verzoeker ontkent dat hij heeft gezegd dat P. overleed in oktober. Hij heeft dit nooit vermeld en hiervan is in het gehoorverslag geen spoor terug te vinden. Gelet op de onnauwkeurigheid waarmee het CGVS met de vraagstelling omgaat en de totaal verkeerde informatie waarop de bestreden beslissing is gebaseerd, moeten de bedenkingen bij zijn relatie met P. als ongegrond worden beschouwd.

Wat betreft het gebrek aan kennis dat hem wordt verweten omtrent de leefwereld van homoseksuelen in zijn land, citeert verzoeker een aantal van zijn verklaringen van in het gehoorverslag van het CGVS waaruit blijkt dat hij wel op een aantal andere vragen kon antwoorden. Men kan dus bezwaarlijk stellen dat zijn kennis over de situatie van homoseksuelen onbestaand is.

Verzoeker heeft zijn arrestatie in 2003 in de vragenlijst inderdaad niet vermeld. Hij was van oordeel dat hij de feiten moest geven die de rechtstreekse aanleiding waren voor zijn vertrek uit Kameroen. Gezien de feiten in 2003 al enige tijd achter hem lagen en minder doorslaggevend waren dan de feiten in 2010, achtte hij het niet opportuun om deze in de vragenlijst te vermelden. Verzoeker merkt op dat hij deze feiten, wanneer hem tijdens het gehoor bij het CGVS werd gevraagd op chronologische wijze zijn asielaanvraag te vertellen, meteen vertelde.

Volgens hem veronderstelt het feit dat hij ervan op de hoogte is dat de mensen die hen aanvielen in het motel schuldeisers waren van P. niet dat hij ook op de hoogte moet zijn van hun namen.

Dat in de vragenlijst staat aangegeven dat hij slechts op 30 december 2010 zou zijn ontsnapt kan enkel te wijten zijn aan een onnauwkeurigheid van verzoeker, van de ambtenaar of van beide. Daar verzoeker reeds op 14 december 2010 onderhavige asielaanvraag indiende is het onmogelijk dat hij pas op 30 december 2010 zou zijn ontsnapt. Dat de commissaris-generaal zich steunt op deze vergissing of schrijffout om het relaas ongelooftwaardig te maken is schrijnend.

Omtrent zijn vage verklaringen over zijn celgenoten merkt verzoeker op dat hij zich zo gedeisd mogelijk moest houden in zijn cel, dat er veel volk aanwezig was en dat de bevolking dikwijls wijzigde.

Verzoeker merkt nog op dat de interviewer hem tijdens het gehoor confronteerde met informatie uit Spanje dat hij een visum zou hebben gehad voor Spanje, daar een tijd zou hebben verbleven en een andere naam zou hebben. Deze aantijgingen, die hij overigens standvastig bleef ontkennen, hebben een grote invloed gehad op het verdere verloop van het gehoor. Hij leek bij voorbaat al een leugenaar en dat was merkbaar in het verdere verloop van de procedure. Deze verliep niet in optimale sfeer, wat mede kan verklaren waarom er soms aarzelingen of kleine vergissingen in zijn antwoorden slopen.

Daar waar de commissaris-generaal motiveert dat zijn geboortecertificaat vervalst is door er een bruine substantie over te gieten, benadrukt verzoeker dat het om het echte, originele document gaat. Dat dit de tand des tijds niet goed heeft doorstaan en met een bruine substantie overgoten lijkt kan enkel te wijten zijn aan de slechte omstandigheden waarin het werd bewaard.

Verzoekers deelname aan holebi-activiteiten in België kan enkel de geloofwaardigheid van zijn geaardheid ondersteunen. Verwijzende naar artikel 48/3, § 5 van de vreemdelingenwet merkt hij nog op dat, zelfs indien niet bewezen is dat hij homoseksueel is, de loutere verdenking door de autoriteiten of andere machtsgroepen dat verzoeker homoseksueel is voldoende kan zijn om vervolgd te worden.

2.1.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de

feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Verzoeker brengt ter staving van zijn voorgehouden identiteit een geboorteakte bij (administratief dossier, stuk 12: documenten). In onderhavig verzoekschrift beweert hij dat dit document een echt, origineel exemplaar is en wijt hij het feit dat dit stuk met een bruine substantie overgoten lijkt aan de slechte omstandigheden waarin het zou zijn bewaard en aan “*de tand des tijds*” (rechtsplegingsdossier, stuk 1, nr.21). Deze verklaringen kunnen echter niet worden gerijmd met zijn verklaringen bij het CGVS. Nadat hij aldaar herhaaldelijk werd geconfronteerd met de vaststelling dat het door hem neergelegde stuk duidelijk een wit blad was dat bruin is gemaakt door er een substantie over te kappen, gaf verzoeker aldaar uitdrukkelijk toe: “*Ja, het is niet het originele document. Het is inderdaad wit*” (administratief dossier, stuk 4, p.8).

Verzoeker kan niet worden gevolgd in zijn betoog dat het gehoor of de procedure niet goed zouden zijn verlopen. Uit het loutere feit dat hij tijdens het gehoor bij het CGVS werd geconfronteerd met informatie waaruit zou blijken dat hij een visum voor Spanje bewam en daar verbleef (*ibid.*, p.9, 16), kan geenszins worden afgeleid dat het verdere verloop van het gehoor problematisch zou zijn geweest, noch dat hij bij voorbaat al als een leugenaar werd beschouwd. Dit kan evenmin worden afgeleid uit het gehoorverslag, waaruit blijkt dat het gehoor op een normale wijze is geschied en geen problemen kunnen worden afgeleid. Verzoeker toont daarenboven niet aan de hand van concrete elementen aan dat, waar of op welke wijze het feit dat hij met voormelde informatie werd geconfronteerd zijn verdere verklaringen of het verdere verloop van het gehoor zou hebben beïnvloed. Hij beperkt zich in deze tot de algemene bewering dat dit mede kan verklaren waarom er soms aarzelingen of kleine vergissingen optraden in zijn antwoorden. Verzoeker toont evenmin aan dat of op welke wijze het voorgaande een invloed zou hebben gehad op de motieven of de uitkomst van de bestreden beslissing. In deze beslissing wordt immers nergens enige melding gemaakt van verzoekers vermeende visum voor en verblijf in Spanje, laat staan dat dit hem ten kwade zou worden geduid.

Verzoeker weerlegt de bestreden motivering nergens *in concreto* waar deze stelt dat hij (i) niet op de hoogte bleek omtrent ontmoetingsplaatsen voor homoseksuelen in Kameroen en Yaoundé; (ii) evenmin op de hoogte bleek van het feit dat enkele jaren geleden de politie binnenviel in een bar in Yaoundé en meer dan tien personen arresteerde die ervan werden verdacht homoseksueel te zijn en dat hij noch de naam van de club noch deze van de arrestanten kon geven ondanks dat dit voorval in de media kwam in Kameroen; (iii) niet wist en geen informatie had over hoe je in Kameroen personen met dezelfde geaardheid kan vinden of ontmoeten; (iv) aangaf te hebben gehoord over een organisatie die opkomt voor de rechten van homoseksuelen in Kameroen doch naliet naar zulke organisatie te stappen en geen dergelijke organisatie bij naam kon noemen; (v) gevraagd of hij, buiten zijn partner P., homoseksuele vrienden of kennissen had, aangaf dat hij niemand anders kende die homoseksueel is; (vi) aangaf te hebben gehoord van andere homoseksuelen die in Kameroen problemen kenden omwille van hun geaardheid doch geen specifiek geval kon aanhalen; (vii) wanneer enkele concrete voorbeelden werden gegeven van zulke gevallen die de Kameroense pers haalden, stelde hiervan nooit te hebben gehoord; (viii) geen bekende Kameroeners kende die een homoseksuele geaardheid hebben of hiervan worden verdacht, en dit ondanks dat in heel wat media een lijst werd gepubliceerd met foto's en namen van zogezegde homoseksuele politici, zakenmannen en muzikanten. Deze vaststellingen vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij niet dienstig worden weerlegd, door de Raad overgenomen. Verzoeker bleek evenmin op de hoogte van de precieze strafmaat op homoseksualiteit in zijn land. Hij gaf weliswaar enerzijds aan dat hij via de kranten wist van de wet die zich in Kameroen uitsprekt over homoseksualiteit, doch bleek anderzijds de precieze strafmaat zoals gesteld in deze wet niet te kunnen geven (*ibid.*, p.17-18; administratief dossier, stuk 13: landeninformatie). Redelijkerwijze kan worden verwacht dat iemand die jarenlang als homoseksueel in Kameroen heeft gewoond beter op de hoogte zou zijn omtrent het voorgaande. Dat verzoeker wel kon antwoorden op een aantal andere vragen, weegt niet op tegen de voormelde aperte lacunes in zijn kennis. Derhalve kan geen geloof worden gehecht aan zijn beweerde homoseksuele geaardheid. Bijgevolg kan evenmin geloof worden gehecht aan de problemen die hij ingevolge deze geaardheid zou hebben gekend in 2003, noch aan zijn vermeende relatie met P., noch aan de problemen die hij door deze relatie zou hebben ondervonden.

Verzoeker legde daarenboven ongeloofwaardige verklaringen af omtrent zijn beweerde problemen in 2003. Daar waar hij bij het CGVS beweerde dat hij in 2003 zou zijn gearresteerd in Yaoundé, werd

geslagen, naar het politiekantoor werd gebracht, door de politie werd gefolterd en in een cel werd geduwd waar hij door zijn medegevangenen werd gefolterd (administratief dossier, stuk 4, p.10-11), dient te worden vastgesteld dat hij van dit alles in de vragenlijst nergens melding maakte (administratief dossier, stuk 9a). Verzoekers uitleg dat hij het niet opportuun achtte deze feiten te vermelden omdat zij lang geleden gebeurden en minder doorslaggevend waren voor zijn vertrek, kan niet worden aanvaard. Van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielpcedure. Hoewel de vragenlijst niet tot doel heeft gedetailleerde verklaringen op te nemen, dient te worden aangenomen dat verzoeker, nu deze zich op zijn vermeende homoseksuele geaardheid steunt in het kader van zijn asielpcedure en indien hij in 2003 daadwerkelijk ingevolge zijn geaardheid dermate ernstige feiten zou hebben ondergaan, deze zou vermelden in de vragenlijst. Dat hij naliet deze problemen te vermelden klemt nog des te meer daar hem uitdrukkelijk de open vraag werd gesteld of hij gearresteerd is geweest, of hij in de gevangenis heeft gezeten – waarbij het voorbeeld werd gegeven van een hechtenis voor korte tijd in een cel in een politiekantoor – en in welke periode. Bovendien liet hij niet enkel na de voormelde problemen te vermelden, doch ontkende hij tevens eenduidig dat hij, behoudens de door hem aangevoerde problemen in 2010 ingevolge zijn relatie met P., nog problemen kende met de autoriteiten in zijn land (*ibid.*, p.2).

Verzoeker legde voorts incoherente verklaringen af omtrent de problemen die hij kende in de nasleep van de beweerde arrestatie in 2003 en door zijn voorgehouden geaardheid, wat de geloofwaardigheid van zijn verklaringen ter zake verder ondermijnt. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde hij duidelijk dat hij op hetzelfde adres woonde als zijn ouders, en dit van zijn geboorte tot zijn vertrek uit Kameroen. Hij preciseerde enkel dat hij voor zijn secundair onderwijs tijdelijk in Yaoundé verbleef (administratief dossier, stuk 9b, nr.9, 13). Bij het CGVS beweerde verzoeker echter dat hij, nadat hij in 2003 zou zijn gearresteerd in Yaoundé en omwille van zijn homoseksuele geaardheid, door zijn ouders zou zijn verstoten, dat hij nooit meer in de buurt van hun huis mocht komen, dat hij vervolgens twee maanden bij een kapper zou hebben gewoond en dat hij nadien een kamer zou hebben gehuurd waar hij zou hebben verbleven tot hij het land verliet (administratief dossier, stuk 4, p.6, 11).

Verzoeker legde voorts vage verklaringen af omtrent P., en dit ondanks dat hij verklaarde dat hij deze persoon leerde kennen in mei 2008, dat hij onmiddellijk gevoelens had voor P. en dat hij zeven maanden later met hem een relatie aanging die duurde tot in november 2010 (*ibid.*, p.3, 11). Zo gaf hij, gevraagd naar de namen van diens ouders, ontwijkend aan dat P. hiermee een slechte relatie had en er nooit iets over wou zeggen (*ibid.*, p.5). Voorts gaf hij aan dat P. hem zei dat hij geld leende aan verschillende mensen, waaronder de mensen die hen zouden hebben betrappt, doch kon hij anderzijds hun namen niet geven (*ibid.*, p.12). Bovendien wist verzoeker niet of de ouders van P. wisten dat P. homoseksueel was doch gaf hij aanvankelijk aan dat P. hem hierover nooit iets zei en voegde hij daar even later aan toe dat hij het wel probeerde te vragen maar dat P. er niet over sprak. Verzoeker wist voorts niet of hij de eerste homoseksuele partner van P. was, doch antwoordde na lang nadenken dat P. nooit sprak over zijn leven. Later voegde hij hieraan toe dat P. wel sprak over uitgaan met vrouwen en gaf hij aan dat P. voor hun relatie veel vrouwelijke partners had doch hij kon van geen van hen de naam noemen (*ibid.*, p.13). Redelijkerwijze kan worden aangenomen dat verzoeker, gelet op zijn beweerde relatie met P., omtrent voormelde zaken beter op de hoogte zou zijn.

Bovendien legde verzoeker vage en weinig aannemelijke verklaringen af inzake de detentie naar aanleiding van zijn relatie en betrapting met P. Verzoeker zou, nadat zij in een motel werden betrappt, gedurende verschillende weken zijn gedetineerd, doch bleek hij, behoudens 'Rambo', geen namen te kunnen geven van de medegedetineerden in zijn cel. Evenmin kon hij aangeven waarom zij opgesloten zaten. Verzoekers verklaring dat hij zich gedeisd moest houden en er veel volk zat is niet afdoende ter verklaring van het feit dat hij in het geheel niets over zijn medegevangenen kon zeggen ondanks een wekenlange detentie. Voorts kon verzoeker de naam niet geven van de agent die hem zou hebben geholpen bij zijn ontsnapping (*ibid.*, p.15).

Verzoeker legde daarenboven tegenstrijdige verklaringen af omtrent de datum waarop P. ten gevolge van het incident in het motel waarbij deze samen met verzoeker werd betrappt zou zijn overleden. Wanneer werd gevraagd: "Wanneer overleed hij?", antwoordde verzoeker aanvankelijk: "8/2/2011" (*ibid.*, p.4). Even verder beweerde verzoeker echter reeds de dag na zijn eerste interview, op 1 februari

2011 te hebben vernomen dat P. dood was. Geconfronteerd met de vaststelling dat dit onmogelijk was gelet op zijn eerdere verklaring en nogmaals gevraagd: *“Wanneer overleed (P.)?”*, antwoordde verzoeker als volgt: *“Onmiddellijk in het ziekenhuis overleden. Een week nadat ik... De maand wanneer ik... (stilte)”*. Nogmaals gevraagd wanneer P. overleed, gaf verzoeker geen antwoord. Nadat herhaaldelijk werd doorgevraagd naar de dag en maand tijdens welke P. overleed, gaf verzoeker uiteindelijk aan dat deze overleed op 10 november 2010 - en niet oktober zoals de materiële vergissing in de bestreden beslissing stelt - hetgeen hij later tijdens het gehoor nogmaals herhaalde (*ibid.*, p.5, 13). Dat voormelde vaststellingen te wijten zouden zijn aan de vraagstelling kan niet worden aangenomen. De hoger geciteerde vragen werden immers in duidelijke en eenvoudige bewoordingen gesteld. Bovendien legt verzoeker in onderhavig verzoekschrift nogmaals verklaringen af die niet met zijn eerdere verklaringen kunnen worden gerijmd daar hij op heden aangeeft de precieze datum van het overlijden van P. niet te kennen (rechtsplegingsdossier, stuk 1, nr.6, 10).

Voorts legde verzoeker tegenstrijdige verklaringen af met betrekking tot het moment waarop hij zou hebben vernomen dat P. is overleden. Wanneer werd gevraagd wanneer hij vernam dat P. overleed, antwoordde hij aanvankelijk: *“Men zei dit op 8/2/2011”* (administratief dossier, stuk 4, p.4). Even verder wijzigde hij deze verklaringen echter en stelde hij: *“Vóór 8/2/2011 belde ik hem. Hij zei toen dat (P.) dood was”*. Vervolgens preciseerde hij dat hij dit vernam de dag na zijn eerste interview, alsmede dat dit op 1 februari 2011 was. Even later wijzigde hij opnieuw zijn verklaringen en stelde hij dat hij wel degelijk op 8 februari 2011 zou hebben vernomen dat P. dood was (*ibid.*, p.5). Ook in onderhavig verzoekschrift stelt verzoeker dat hij dit vernam op 8 februari 2011 (rechtsplegingsdossier, stuk 1, nr.6, 10).

Hoe dan ook dient te worden vastgesteld dat, nog daargelaten de voormelde incoherenties inzake de datum waarop verzoeker het overlijden van P. zou hebben vernomen – 1 februari 2011 dan wel 8 februari 2011 – hij dit overlijden blijkens beide versies van zijn verklaringen reeds verscheidene weken voor het afnemen van zijn verklaringen bij de DVZ en het invullen van de vragenlijst zou hebben vernomen. Desalniettemin blijkt dat hij, ondanks dat dit omwille van de reeds hoger aangegeven redenen van hem mocht worden verwacht, over dit overlijden bij het invullen van de vragenlijst op 28 februari 2011 met geen woord heeft gerept. Hij vermeldde aldaar enkel dat P. in het ziekenhuis werd opgenomen (administratief dossier, stuk 9a, p.2). Dat hij een dermate essentieel en zwaarwichtig element in zijn relaas niet zou vermelden in de vragenlijst is manifest onaannemelijk. Het voormelde klemt nog des te meer daar hij niet enkel naliet het vermeende overlijden van P. te vermelden, doch tevens bij de DVZ omtrent deze persoon verklaarde: *“Verblijft in Mamfe”* (administratief dossier, stuk 9b, nr.31).

Verzoeker brengt daarenboven niet het minste begin van bewijs bij ter ondersteuning van zijn voorgehouden reisweg per vliegtuig naar België, wat een bijkomende negatieve indicatie vormt voor zijn algehele geloofwaardigheid en nog des te meer klemt daar hij omtrent deze reisweg ongeloofwaardige verklaringen aflegde. Zo kon hij niet preciseren onder welke naam hij zou hebben gereisd gezien hij niet wist welke naam in het paspoort stond dat voor zijn reis zou zijn gebruikt. Evenmin kon hij aangeven met welke vliegtuigmaatschappij hij zou hebben gereisd (administratief dossier, stuk 9b, nr.34-35).

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van zowel verzoekers beweerde homoseksuele geaardheid als de problemen die hij in gevolge deze geaardheid voorhoudt te hebben ondervonden.

De, benevens de reeds hoger besproken geboorteakte, neergelegde documenten vermogen niet aan het voorgaande afbreuk te doen (administratief dossier, stuk 12: documenten).

Het neergelegde internetartikel bevat enkel een algemene resolutie tegen homofobie, heeft geen betrekking op verzoekers persoon en bevat geen gegevens die betrekking hebben op zijn problemen. Bijgevolg kan dit stuk de teloorgegane geloofwaardigheid van zijn relaas niet herstellen.

Aan de handgeschreven brief van verzoekers zus waarin vermeld wordt dat deze problemen kende in Kameroen ingevolge de problemen van verzoeker, kan, gelet op de nauwe familieband tussen beide, geen objectieve bewijswaarde worden toegekend.

Wat betreft de neergelegde foto's waaruit verzoekers aanwezigheid op de 'Gay Pride' in Brussel blijkt, dient te worden opgemerkt dat deze slechts een momentopname betreffen en dat hieruit hoe dan ook geenszins kan worden afgeleid dat verzoeker daadwerkelijk homoseksueel geaard zou zijn, laat staan dat hij ingevolge deze geaardheid in zijn land van herkomst problemen zou hebben ondervonden.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.1. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Uit het voorgaande volgt dat er voor hem zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bedoeld in paragraaf 2 en dat hij zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen.

2.2.2. Verzoeker beroept zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen op geen andere elementen dan deze aan de grondslag van zijn asielrelaas. Gelet op de sub 2.2.1. vastgestelde ongeloofwaardigheid van zowel de aangevoerde problemen als zijn vermeende homoseksuele geaardheid, toont hij, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig december tweeduizend en elf door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS